

เห็นตำตา

“กศชัย”

**บทความนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน
ไม่เกี่ยวข้องกับนิตยสารแต่อย่างใด**

ภาพที่ผู้คนวิ่งหนีกันอลหม่านท่ามกลางควันขาวคละคลุ้งสลับกับเสียงระเบิดที่ตั้งเป็นระยะ เมื่อผ่านควันจางลง จะเห็นเศษซากและอวัยวะบางส่วนกระจายเกลื่อนริมฟุตบาททางจอทีวีที่ฉายภาพให้เห็นในเช้าวันที่ ๗ ต.ค.๕๑ ที่ผ่านมา นั้น เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความแตกหักทางความคิดของคนไทย ที่ก่อตัวจากความขัดแย้งเพียงเล็กน้อยในไม่กี่เดือนก่อน และพัฒนาจนสูงจนกลายเป็นโศกนาฏกรรมที่เป็นตราประทับใจของคนไทยทั้งชาติ แม้วันนี้เรายังไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าใครผิดใครถูก แต่บาดแผลนั้นก็เกิดขึ้นแล้ว และลุกลามโดยรวดเร็ว รวดลกว่าจะมีหม่อมมารักษาให้แผลหาย หรือต้องตัดอวัยวะทิ้งก็ยังไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ คือ ถ้ายังไม่รีบลงมือดำเนินการอะไรลงไป เจ้าของบาดแผลอาจตายก่อนก็ได้

แม้ นิตยสารทหารช่างจะยึดมั่นในนโยบายไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง แต่ในฐานะของคนไทยที่มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ อุดมแสดงความคิดเห็นไม่ได้ เพราะเชื่อว่าคงมีเหตุผลพอที่ทุกคนจะรับฟัง เราทุกคนมักพูดเสมอว่า **“เรารักในหลวง”** และเปรียบตนเองว่าเป็นลูกของพ่อหลวง แต่สิ่งที่ทำลงไปหากสังเกตให้ดี แสดงถึงความรักตัวเอง รักพวกพ้องมากกว่า ต่างคนต่างยึดมั่นความคิดเห็นของตนเอง ความเชื่อ และความเข้าใจของตน และต่างมุ่งเอาชนะคะคานาโดยไม่ใช้สติไตร่ตรองว่าการคิดการพูด และการกระทำเหล่านั้นส่งผลอะไรที่ทำให้ผู้อื่นและบ้านเมืองเสียหายบ้าง เมื่อเกิดเหตุการณ์แล้วร้ายขึ้น แทนที่จะแก้ไขก็ยิ่งโยนความผิดให้แก่กันและกัน จนดูจะบานปลายแทบจะกู้ไม่กลับแล้ว

เคยคิดหรือไม่ว่าถ้าปล่อยไปเรื่อยๆ ในหลวงที่เรา รักนั้นจะทรงปริวิตก และเสียดพระทัยแค่ไหน ทำไมเราซึ่งเป็นคนไทย เป็นชาวพุทธ และรักในหลวง จึงไม่ยอมเสียสละเพื่อบุคคลที่เราบอกว่ารักบ้างเล่า ถอยกันคนละก้าวได้ไหม

ปัญหาทุกวันนี้ คือ ผู้ที่ทำผิด (ตามสายตา และข้อเท็จจริงที่เห็นอยู่) ไม่ยอมรับว่าตนเองผิด ต่างยืนยันหัวชนฝาว่าถูก แถมหามวลชนมาสนับสนุนความถูกต้องของตน เรียกว่าใครมากก็คงชนะไป อะไรเกิดขึ้นในสังคมไทยกันนี้ เรายังประวัติศาสตร์แล้วหรือ จึงคิดไม่ได้ว่าในอดีตที่ผ่านมา ความแตกแยกสามัคคีพาชาติหายนะจนต้องเสียกรุงศรีอยุธยาไปถึง ๒ ครั้ง ๒ ครา โชคดีที่เรายังมีพระมหากษัตริย์ที่ทรงรักชาติ และเสียสละความสุขส่วนพระองค์เพื่อปกป้องผืนแผ่นดินไว้ให้เป็นมรดกแก่ลูกหลาน เราจึงยังมีเอกราช และอิสระเสรีจนสามารถนำมาอ้างเพื่อใช้สิทธิ์นั้นในการทำให้ตนเอง และกลุ่มของตนมีความสุขอบธรรมมากที่สุดอยู่ในวันนี้มิใช่หรือ

ผู้เขียนจะไม่ตัดสินความถูกต้องผิดของฝ่ายใด เพราะไร้ขีดความสามารถ และขาดข้อมูลอันแท้จริง แต่บอกได้โดยภาพรวมว่า ผู้ที่รู้ว่าใครผิดใครถูก คือ ผู้ที่กำลังแตกแยกกันทั้ง ๒ ฝ่ายเท่านั้น และจะรู้แน่ชัดก็ต้องมีใจเป็นกลาง ไม่เข้าข้างตนเองอีกด้วย แล้วใครล่ะที่จะเป็นคนถอยคนแรก ในเมื่อต่างก็มั่นใจว่าตนเองเท่านั้นที่เป็นฝ่ายถูก

ก็คงได้เพียงแสดงความคิดเห็นติติงมาในฐานะคนไทยที่รักชาติ และรักในหลวงคนหนึ่งเท่านั้น ที่จะหวังว่ามีผลเปลี่ยนความคิดของทุกฝ่ายนั้นไม่กล้าหวัง

ที่เราทุกคนควรทำ คือ วางใจให้เป็นกลาง รับรู้ข้อมูลข่าวสารของทุกฝ่ายแล้วใช้ดุลยพินิจให้ดีกว่าจะตกลงใจเชื่อ และถ้าเคยยึดเกินไปจนท้อแท้เบื่อหน่ายก็จงเลิกบริโภคนวนเหล่านั้น แล้วทำใจสบายๆ รอกฎแห่งกรรมเป็นผู้ตัดสินจะดีกว่า